

get, bør føres videre frem. Jeg troer, at det vilde være yderst henstigtsmæssigt for Landsthinget, dersom de ærede Medlemmer vilde meget nøjagtigt overveje dette Spørgsmaal og udtale sig derom. Det havde været min Hensigt for en Deel at fremkomme med disse Betragtninger, at henlede den ærede Forsamlings Opmærksomhed paa dette Spørgsmaal paa et tidligere Stadium; det er mislykket mig, jeg har ikke kunnet komme saa vidt med Hensyn til det Forslag, som jeg har stillet. Mit Dnsste var det dengang at bringe Sagen frem, fordi jeg fuldkomment indseer den meget vanskelige Stilling, som Landsthinget indtager, naar det først ved Finantslovens Behandling skal gaae ind paa, ikke blot finantsielle Spørgsmaal, men Spørgsmaal, som dreie sig om den hele Organisation.

Lehmann: Jeg havde naturligtvis begjæret Ordet for at fortsætte det af mig reiste Spørgsmaal; men efter hvad der er kommet imellem, vilde det jo næsten være latterligt atter at optage Jernbanespørgsmaalet; jeg skal derfor indskrænke mig til den ene Bemærkning „beneficia non obtruduntur.“ Jeg vil ikke være mere ministeriel end den ærede Minister selv; men derimod vil jeg som Rigsdagsmand fremsætte den Paastand, at efter hvad han har ytret, kan der ikke længere være Tale om, at noget Ansvar kan paahvile Rigsdagen; Ansvarret hviler udelukkende paa ham.

Dahl: Jeg begjærede rigtignok Ordet for at udtale et Par Bemærkninger angaaende det Spørgsmaal om den jydskke Jernbanesag, som blev reist af den ærede Landsthingsmand for Veile (Lehmann); men dette er tilpeels blevet overflødig. Imidlertid skal jeg dog knytte nogle Bemærkninger til den ærede Talers sidste Uttringer. Jeg troer ikke, at der er Nogen, der mere levende end jeg har interesseret sig eller fremdeles vil interessere sig for den jydskke Jernbane; det er nu paa 4de Aar siden jeg i dette Thing udtalte mig saa stærkt, jeg kunde, om denne Sag for Regjeringen, der dengang ikke lagde sig denne Sag meget paa Sinde. Naar det er sagt, at det var tvivlsomt, om ikke Rigsdagen maatte bære

en Deel af Ansvarret, da den kun havde bevilget 60,000 Rb., medens Regjeringen forlangte 85,000 Rb., saa troer jeg ikke, at dette Spørgsmaal, da det blev fremsat, var berettiget, da Regjeringen tidligere havde udtalt sig for, at den med 60,000 Rb. kunde komme fuldkommen godt ud af det. Jeg troer, at Sagen staaer overmaade fordeelagtigt for den jydskke Jernbane; og jeg troer, at man, ved at paanøde Regjeringen disse 25,000 Rb. mere, let vil stille den paa et mindre godt Standpunkt. Som Sagen nu staaer, troer jeg, at den med den største Iver vil blive fremmet af Regjeringen, at Regjeringen navnlig vil lade foretage de behørigte Nivellements. Naar Regjeringen derimod bliver tilstaaet de 25,000 Rb. mere, kunde Resultatet let blive, at Regjeringen paa en vis Maade vilde føle sig forpligtet at overdrage til — hvis han vilde modtage det — den engelske Entrepreneur eller hans Befuldmægtigede ogsaa at nivelere den Linie, han har foreslaaet, og den ærede Rigsdagsmand, bemærkede jo selv, at det vilde være mindre heldigt, om der skulde nivelles to Linier. Som Sagen nu staaer, troer jeg, at det fulde Ansvar er lagt over paa Regjeringen, og at denne ikke kan skyde noget Ansvar fra sig over paa nogen af Folkerepresentationerne, hvilket den vistnok heller ikke har havt til Hensigt. Det var blot disse Par Ord, jeg vilde bemærke.

Indenrigsministeren: Jeg skal ikke udtale mig videre om Jernbanespørgsmaalet; naar jeg har gennemlæst Rigsdagsstidenden inden 2den Behandling, skal jeg forbeholde mig, om jeg da vil gjøre nogle Bemærkninger i saa Henseende. Derimod skal jeg sige et Par Ord i Anledning af de almindelige Uttringer, der fremkom fra den ærede Landsthingsmand for Kjøbenhavn (Besfely), angaaende den hele Finantsorganisation. Jeg skal give ham megen Ret i, at det er et tvivlsomt Spørgsmaal, om det ikke var bedre, — naar man kunde finde Nogen, der var villig dertil, — at der var en Mand, der var Finantsminister baade for Monarchiet og Kongeriget og hvert af Hertugdømmerne for deres særlige Anliggender (Sa.). Dette Spørgsmaal skal jeg ikke gaae